

Mt 6,9 Otče náš

1. čtení: Lk 15,11-32: podobenství o marnotratném synu

kázání: Mt 6,9: Vy se modlete takto: Otče náš ...

Bratři a sestry

Je potřeba mluvit o Bohu? Říkat nahlas, kdo Bůh je a jaký je? A jde to vůbec? Moc by mě to zajímalo, co byste řekli Vy o Bohu teď. Jsme tady v kostele, na bohoslužbě, nějak věříme, že tu nejsme jenom proto, že je neděle a že se to tak dělá, že tu nejsme jenom kvůli lidem, se kterými se tu potkáme, že jediným vrcholem bohoslužby není potom to kafe a povídání si s lidma. Samozřejmě, i pro mě je to jeden z vrcholů bohoslužby. To, když si pak povídáme a víra se děje mezi námi. Ale ne jediným. Jsme tu taky kvůli Pánu Bohu. Abychom mu zpívali písně, abychom ho chválili, společně četli a přemýšleli o jeho slovech, abychom se s ním setkali, abychom s ním mluvili...i když se tu modlím jenom skoro jenom já a to je mi vždycky dost líto. A tak jsme nějak s Bohem. I tady, i teď. Ale mluvit o Bohu? Co mám říci o Bohu? Komu a proč?

Mluvíte někdy o sobě? Já vím, že ano. Já sám mluvím o sobě docela hodně. Ale když mám mluvit o sobě nějak vážněji, říci o sobě něco důležitého...musím mluvit o Bohu. Já sám nejsem bez Boha. A Bible taky mluví o Bohu. Jen je to zajímavá řeč. O Bohu mluví vždycky jen v příbězích a v obrazech. O tom, co bůh udělal a dělá a bude dělat, to jsou příběhy. A o tom, že je: Pán, lev, že je na nebesích, bohatýr, vinař, hospodář, král, ženich, kvočna, zloděj, láska ... . O Bohu nejde mluvit jinak než v obrazech.

A pak přichází Ježíš a učí nás něco moc důležitého. Učí nás, jak mluvit s Bohem. Jak se modlit. A používá při tom obraz. Obraz Otce.

Vy se modlete takto: Otče náš ... Věřím, že tento obraz Boha je nejdůležitější. Není a nemá být jediný. Ale je nejdůležitější. Jestli je nějaký Bůh ... a já to nevím, jestli je, věřím tomu a spoléhám se na to...ale jestli je někdo, kdo má právo říkat si Bůh, pak ten někdo je k nám ze všeho nejvíc jako Otec, jako táta, tatínek. Máme mu říkat: Otče náš.

A vždycky mě napadne, jak složitý obraz to vlastně dneska je. Jak různé otce jsme měli my sami, jak různé otce známe, jak často žádní otcové nejsou. Jsou otcové, tátové, kteří svoje děti milují, starají se o ně, učí je, ochraňují... a jsou otcové, kteří chlastají, mlátí mámu i děti, otcové 18 hodin denně v práci, otcové s jinou ženou než s mámou, otcové zneužívající svoje děti, otcové slaboši, otcové, kteří nejsou. Jak mají děti téhle otců říkat Pánu Bohu Otče náš? Jaký, který z těch otců je Bůh?

Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: 'Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.' On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. Myslím, že tohle měl Ježíš na mysli, když říkal Otče náš. Táta z tohodle příběhu. Ten milující, až marnotratně milující. Ten, který odpustí i to, když mu dítě do očí řekne: Já bych byl radši, kdybys už umřel, protože to, co máš pro mě připravené je pro mě důležitější než Ty. Takový ten táta, který pak roky sedí doma a truchlí a pláče, že syn odešel, že se ztratil. Ten táta, který potom běží jako blázen, jen aby už byl zase s tím svým klukem a mohl ho obejmout. A vůbec nevdá, že ten syn smrdí jako prase. Ten táta přijímající a odpouštějící, ten, který se už chce jenom radovat a tančit, že je kluk zase doma, živý a zdravý. Ten táta, který nevyčítá a nenadává ale dává další šanci.

Když nás Ježíš učí mluvit s Bohem, učí nás oslovovat ho: Ty, který mě máš moc a moc rád a myslíš to se mnou dobře. Ty, který tu pro mě vždycky budeš jako milující Otec.

I dneska, v době příliš mnoha špatných nebo žádných otců jde toto nalézt. Akorát je to většinou máma. Když promyslíte vlastnosti a chování toho Otce z podobenství, zjistíte, že dneska jsou to vlastnosti, které má většinou máma. To ona tu zůstává, neodchází, dopravává dítěti svobodu a přijímá jej, ať už to v životě pokazilo jakkoli. To máma je bezpečí domova. Otcové příliš často odcházejí...do práce, za mladší ženou, k televizi, do světa. A

máma nosí nákupní tašky, stele postel, připravuje stůl, dělá domov. Až mě napadá, jestli by dnes Ježíš učedníky neučil modlitbu: Matko naše, která jsi v nebesích... . Ale snad ne. Snad by neudělal tenhle ústupek jenom proto, že my chlapi nezvládáme svoji roli otce. Bůh ji pořád zvládá. A je v něm to dobré z mámy i táty.

Ještě dvě věci bych chtěl nechat zaznít. Kdo jsme my, pokud je Bůh Otec? My jsme jeho děti, jeho synové a dcery. To není samo sebou. To je veliký dar a veliká výsada. Být Božím dítětem.

A to druhé. Ježíš nás učí modlitbu, rozhovor s Bohem. A před tím říká: *A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagógách a na nárožích, aby byli lidem na očích; amen pravím vám, už mají svou odměnu. Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.* Rozhovor s Bohem je něco intimního. Nedělej z toho parádu pro ostatní, nechtěj se tím blížknout a předvést, jak jsi dobrý řečník. Místo toho zalez někde do komory. A o to víc překvapí, že v té jeho vzorové modlitbě není: Otče můj. Ale: Otče náš. Nejsi jediné Boží dítě. Nejsi jedináček, který by měl být rozmazlován. Máš bratry a sestry, na které máš myslet, pro které máš chtít stejné dobro jako pro sebe. Proto jeden moudrý farář říká: Když se modlíš v kostele Otče náš, alespoň na začátku při tom oslovení měj otevřené oči a koukni se okolo sebe, s kým vším Bohu říkáš: Otče náš. A přemýšlej i o těch jeho dětech, které jsou ještě pořád ve světě a Bůh čeká, kdy už se vrátí domů k němu.

Amen